

Annelies Haan bij werk van MM

Een vers water

doodop drijf ik op mijn kop op het strand toe, waar ik aanspoel en op mijn rug het land opduik, uitgeleefd en uitgewoond gewoon sterven en uiteenvallen.

dit houten karkas hult zich in de vergeten geuren van zee, teer en vis. Wind en water, zon, zand en later mens en dier hebben het verval bespoedigd. roekeloos klinken de getijdenverhalen, die alles hier in doodsnood doen stinken Roem en ondergang staan in spint en spant gebeten. Hier is ooit mijn dichterschap scheep gegaan, tussen wildste en zachtste zinnen, zijn orkanen van beeldspraak ondergaan, werd de weelde van toverwoorden gekend. Wapperende en klapperende zeilen van onmacht tegen de emoties en woede gehesen.

Ik heb door wijde geulen en wrede waterloopjes gelaveerd en slagzij over slagzij gelopen. Tot waar alle zinnen, regels werden, varen tot stilstand en doodliggen geschreven, met alleen in een voorbije verte het geluid van de gekapseisde branding, die de zee van zijn lippen knipt en mijn vers doet ontbranden. In de kiem van een vers; een vers water. over de dood van een boot.

Ik ben op de uitkijk staan gebleven

21 november 2010

MM